

Jong en vrouwelijk: Iris en Lore startten anderhalf jaar geleden als afgevaardigden “Onze collega’s hebben geen moment aan ons getwijfeld”

BIRTHE VAN DER VEKEN

COC riep bij de laatste syndicale verkiezingen, begin 2019, vrouwen en jongeren op om zich kandidaat te stellen als vakbondsafgevaardigde. Die oproep viel niet in dovemansoren. In de Bovenbouw Sint-Michiel in Leopoldsburg kozen de COC-leden voor twee jonge wolven én heel wat girlpower om hen de komende jaren te vertegenwoordigen. Iris Deleux (30) en Lore Van Mol (26) zetten ondertussen al goed anderhalf jaar hun beste beentje voor als afgevaardigden.

Iris begon in september 2020 al aan haar tiende schooljaar als leerkracht PAV (Project Algemene Vakken) in de Bovenbouw Sint-Michiel. Daarnaast is ze ook leerlingenbegeleidster. Lore staat al vijf jaar voor de klas in de school waar ze ooit ook leerling was. Ze geeft er economische vakken en informatica en staat ook in voor de stagebegeleiding. Allebei startten ze hun onderwijs carrière in de school waar ze nu afgevaardigde zijn. En dat is niet het enige dat onveranderd is gebleven sinds het prille begin. Zowel Iris als Lore zijn sinds hun eerste stappen in onderwijs aangesloten bij COC.

Lore: “Ik heb nooit getwijfeld om mij aan te sluiten. Leraar is een heel stabiel beroep als je eenmaal vastbenoemd bent, maar voor het zover is, is er veel onzekerheid. Toen ik startte, had ik altijd werk van vakantie tot vakantie. Ik heb mij toen onmiddellijk aangesloten, zodat ik ergens terecht kon om mij te bevragen over mijn rechten. Als je aanklopt bij COC, weet je zeker dat de informatie die je krijgt correct is. Ik ben ook heel goed geholpen met mijn werkloosheidsdossier op het einde van mijn eerste schooljaar.”

Iris: “Ik heb mij ook meteen aangesloten toen ik begon les te geven, zodat ik ergens terecht kan met vragen of als er iets zou gebeuren op school. Mijn ouders stonden allebei in het onderwijs en mijn vader is heel lang COC-afgevaardigde geweest. Tijdens het avondeten vertelde hij regelmatig over gebeurtenissen op school waarmee hij te maken kreeg.

Daardoor wist ik dat het belangrijk is om je aan te sluiten.”

Frisse wind

Ondertussen zijn Iris en Lore geen gewone leden meer. Bij de laatste syndicale verkiezingen verkozen hun collega’s hen tot vakbondsafgevaardigden.

Lore: “Ik heb nooit zelf gezegd: ‘Ik ga vakbondsafgevaardigde worden.’ In de aanloop naar de syndicale verkiezingen spraken een aantal collega’s ons aan

met de vraag of we het niet zouden zien zitten om die taak op ons te nemen. Toen heb ik besloten om deel te nemen aan de verkiezingen.”

Iris: “Uiteindelijk waren er vier of vijf kandidaten voor de syndicale verkiezingen in de bovenbouw van onze school. Daar zijn wij dan uitgekomen als afgevaardigden. De reacties van onze collega’s waren heel positief. Ze hebben geen moment aan ons getwijfeld. Ik heb ook van niemand opmerkingen gehoord over onze leeftijd. We werken allebei natuurlijk wel al een aantal jaren op deze school. Dat doet veel.”

“We mogen echt onze twee handen kussen met onze directie en hoe zij met ons omgaan. Dat is lang niet overal zo.”

Lore (links) en Iris kijken met een tevreden gevoel terug op hun eerste anderhalf jaar als vakbondsafgevaardigden.



Lore: “Ook ik heb geen negatieve reacties gekregen. Misschien denken bepaalde mensen wel: ‘Wat gaan die jonkies doen als afgevaardigde?’ Maar ik geloof wel dat de meerderheid van de collega’s blij is met de frisse wind die op school waait en er samen met ons voor wil gaan. We liggen allebei redelijk goed in de personeelsgroep. Mensen durven ons duidelijk aan te spreken als er iets op hun lever ligt.”

Iris: “We zijn flexibel. De drempel om ons te contacteren ligt laag. We zijn heel vaak te vinden in de leraarskamer. Ik ben wel heel blij dat we met twee zijn. Mocht ik de enige vakbondsafgevaardigde zijn, zou ik me nog te onzeker voelen. Lore en ik konden het hiervoor ook al goed met elkaar vinden en als afgevaardigden vullen we elkaar heel goed aan. Lore is sterk in het administratieve ...”

Lore: “En Iris in het communicatieve. Onze taakverdeling is er vanzelf gekomen, op basis van wat we elk graag doen en goed kunnen. Zo maak ik de verslagen van de vergaderingen, terwijl Iris het personeel informeert wanneer er nieuws of mededelingen zijn. Ik vind het ook een troef dat we met twee zijn. Zo sta je sterker tijdens het overleg en kan je moeilijke kwesties met elkaar bespreken.”

Communicatie als stokpaardje

Hoewel de coronacrisis ervoor zorgde dat hun start als afgevaardigde anders verliep dan verwacht, blikken Iris en Lore met een tevreden gevoel terug op het voorbije anderhalf jaar.

Lore: “Ik ben heel blij dat ik de stap gezet heb om vakbondsafgevaardigde te worden. In maart 2019, toen we net begonnen, had ik wel wat zenuwen en wist ik niet goed wat ik moest verwachten. Ik vroeg me af of Iris en ik het wel zouden kunnen. Dat was spannend, maar onder-

tussen merk ik dat het eigenlijk wel vlot loopt.”

**“Een open en vlotte
communicatie is
ons stokpaardje als
vakbondsafgevaardigden.”**

Iris: “We zetten vooral in op een open en vlotte communicatie. Dat is ons stokpaardje als vakbondsafgevaardigden. Als COC ons informatie bezorgt, spelen we die zo snel mogelijk door naar de leden in onze school. Affiches die we krijgen, hangen we meteen op. We proberen echt wel kort op de bal te spelen. Zo willen we onze collega’s er ook aan herinneren dat de vakbond er voor hen is. Mensen durven anders wel eens vergeten dat ze bij COC terecht kunnen met hun vragen en problemen. Daarnaast proberen we ook de communicatie tussen het personeel en de directie vlot te stroomlijnen. De collega’s krijgen het verslag van het LOC bijna onmiddellijk na de vergadering. We hebben ook een goede band met de directie. Het is niet wij tegen hen, integendeel. De directie wil graag van ons horen wat er leeft bij de personeelsleden.”

Lore: “We mogen echt onze twee handen kussen met onze directie en hoe zij met ons omgaan. Dat is lang niet overal zo. Als we aankarten dat iets niet goed loopt of dat we ons ergens niet in kunnen vinden, gaan zij echt met ons in gesprek. Waar we als jonge afgevaardigden wel nog in moeten groeien, is onze kennis van de regelgeving. Al denk ik dat een goede afgevaardigde vooral bereid moet zijn om collega’s verder te helpen en haar tanden moet zetten in het zoeken naar oplossingen als iemand aanklopt met een vraag of probleem. Als je het antwoord niet meteen weet, is dat niet zo erg, zolang je maar behulpzaam bent. We hebben op dat vlak ook veel aan het provinciale secretariaat van COC, waar we aankloppen

als we iets niet weten. Het is ongelooflijk hoe snel zij ons een antwoord bezorgen! Daardoor scheppen we ook vertrouwen bij onze leden.”

Iris: “Als we kunnen, proberen we ons bij te scholen of naar vormingen te gaan, maar soms lukt dat echt niet met ons uurrooster. Leerlingen- of stagebegeleiding kunnen we niet zomaar opgeven. Daarom spreken we af met onze collegaafgevaardigden van de middenschool en van het buitengewoon onderwijs OV4. Zo kunnen we ervoor zorgen dat er toch elke keer iemand van onze groep aanwezig is op de vormingsdagen.”

Belangrijke uitdaging

Iris en Lore vinden dat hun rol als vakbondsafgevaardigde goed te combineren is met hun gezinsleven én met hun onderwijsopdracht. Ook hun relatie met de collega’s is niet veranderd sinds ze verkozen werden.

Iris: “Mocht ik mijn vakbondswerk niet kunnen combineren met mijn onderwijsopdracht, zou ik de stap niet gezet hebben. Er zijn wel drukkeres periodes: het einde van het schooljaar en de opstart van het nieuwe schooljaar zijn best intensief. Voor een nieuw schooljaar start, lichten wij de collega’s in over hun opdracht voor het komende jaar. Dat had ik de eerste keer toch wat onderschat. Je moet een hele week beschikbaar zijn en krijgt dan collega’s aan de lijn die niet tevreden zijn met hun opdracht, maar je moet daar zelf wel neutraal op kunnen reageren. Ondertussen weet ik al beter waaraan ik me mag verwachten. Doorheen het jaar valt mijn rol als afgevaardigde echt goed te combineren met andere taken op school. Bovendien was het een bewuste keuze om afgevaardigde te worden. Het is een uitdaging en het is echt belangrijk dat iemand opkomt voor de rechten van personeelsleden op school.”